

Port Betaald

BULLETIN

NOSTALGIE

ISSUE 1
JANUARI 2019

2019

WINTER

BULLETIN

COLOFON

Het Bulletin is een drie-maandelijks informeel blad van studievereniging Itiwana van de studie Culturele Antropologie en Ontwikkelingssociologie te Leiden.

REDACTIE

Anne van Egmond, Wouter Keijzer, Sanne Mulder en Anouk Zilverentant.

BEELDREDACTIE

Anouk Zilverentant.

AAN DIT NUMMER WERKTEN MEE

COVERFOTO

The Vinyl Factory

DRUKWERK

Drukkerij Orangebook

RECHTEN

De redactie houdt zich het recht voor artikelen in te korten, te redigeren of niet te plaatsen. Overname van (delen van) artikelen is alleen toegestaan na overleg met de redactie.

REDACTIE-ADRES

Studievereniging Itiwana
T.a.v. Bulletin-redactie
Wassenaarseweg 52
(Kamer SB07)
2333AK Leiden
Bulletin@itiwana.org

NOSTALGIE

te zien in dit nummer...

- 4 editorial
- 5 activiteitenverslag
- 6 op de bank bij...
- 8 recepten
- 10 quotes
- 11 *muziekale nostalgie*
- 12 gaat u maar liggen
- 14 activiteitenverslagen
- 15 *tweede studie*
- 16 *lustrum itiwana*
- 17 activiteitenverslagen
- 18 film review
- 19 wouter's bullshit non-fiction
- 20 serie review
- 21 wouter's bullshit fiction
- 22 horoscoop
- 23 inzending *oude liefde*
- 24 inzending *vroeger*
- 26 puzzel

2019

WINTER

BULLETIN

EDITORIAL

door: Anne van Egmond

Tussen opa en oma op de bank en dan Zandkasteel aan Zee kijken, terwijl je een slokje neemt uit je grote glas siroop en knuffelt met je teddybeer. Of juist naar buiten, 10 tellen in de rimboe... en rennen als een gek, want je mocht niet als eerste gevonden worden! Het waren dé dagen, je hoefde niks en mocht (bijna) alles wat je wilde, huiswerk bestond niet, nouja, tenzij je je schrift versieren als huiswerk telt, en je grootste zorg was of je vriendenboekje wel vol zou komen en wie je nou uit moest nodigen voor je feestje.

Iedereen heeft wel van die dingen waarbij de nostalgische gevoelens gelijk naar boven komen, of het nou om Pokémon, K3 of Hyves gaat. Omdat iedereen er wel zijn eigen associatie mee heeft, hebben wij als thema voor ons eerste Bulletin gekozen voor 'Nostalgie'. Met dit thema in gedachten is de Bulletincommissie enthousiast aan de slag gegaan met het verzinnen en uitwerken van stukjes, en met het bedenken van welke leden we een leuk stukje konden laten schrijven.

Nostalgie hebben we zo goed mogelijk proberen te verwerken in zowel de vaste, als vrije en nieuwe rubrieken. Zo kunnen jullie in dit nummer natuurlijk weer de activiteitenverslagen lezen, zijn er leuke quotes en foto's verzameld, heerlijke recepten die perfect zijn voor de feestdagen, en zijn er serie/filmverslagen. Verder kunnen jullie genieten van 'Wouter's bullshit stories', de nieuwe adviesrubriek 'Gaaf u maar liggen', een kijkje nemen in Sam's kamer in 'Op de bank bij...', en zien hoe creatief onze leden zijn bij de inzendingen van Vera en Max.

Wil jij nou ook een keer in het Bulletin komen? Stuur dan een mailtje naar bulletin@itiwana.org met jouw creatieve inzending, 'Gaaf u maar liggen' vraag/verhaal, of idee voor een stukje. Het thema voor volgend Bulletin is 'environment', dus neem dit in je achterhoofd en wees creatief!

Heel veel leesplezier gewenst!

Anne van Egmond,
Hoofdredacteur Bulletin 2018-2019

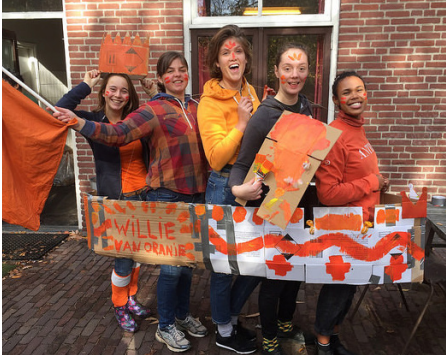
LEDENWEEKEND

door: Renée Mudde

Vrijdag 26 oktober vertrokken wij met een groep van 30 iti's naar het zeer afgelegen Helvoirt om hier het 25-jarige bestaan van Itiwana een weekend lang te vieren. Na een lange tocht met het OV en de wandelwagen (lees: 40 minuten in de regen), werden wij met warme chocomelk ontvangen in De Hoge Distel. Maar deze warme sfeer bleef niet te lang toen duidelijk werd dat we een spooktocht gingen houden, en vooraf eerst nog even de thriller 'The Ring' gingen kijken. Met geknepen billen gingen deze heldhaftige Iti's in groepjes het bos in waar zij verrast werden door een paar grimmige figuren. Gelukkig is de avond geheel in stijl afgesloten met potjes piccolo en danssessies op High School Musical.

De volgende dag was het tijd om de groepjes in strijd te laten komen. De dag begon met het zeer ingewikkelde VOC-spel (ik zeg hier ingewikkeld omdat niemand de spelregels écht begreep). Gelukkig zijn wij Iti's dan ook creatief genoeg om onze eigen regels te bedenken en zo het spel te winnen. Deze strijdlust werd doorgezet in de vieze spellen-ronde, waarbij niemand gespaard is gebleven van een beetje verf, vla of rode wijn. Gelukkig had dit kamphuis meer douches dan PAX en was iedereen dan ook snel weer fresh voor de afsluiter van de avond: het Rio Carnaval feest. Onder het genot van bittergarnituur, nóg meer bier en wat avondwandelingen werd ook van deze avond volop genoten.

De volgende dag had de commissie uiteraard gezorgd voor een goed (brak) ontbijt mét champagne en warme croissantjes zodat men weer volledig was opgeladen voor de barre reis terug.

OP DE BANK BIJ... SAM!

door: Sam Wichers Schreur & Anouk Zilverentant

Vandaag gingen we op bezoek bij tweedejaars antropologie student Sam, die in het monumentale Huize Weipoort – het voormalige klooster aan de Vrouwenweg – woont.

Vertel eens wat over jezelf?

Ik ben Sam, ik word volgende week twintig. Ik kom oorspronkelijk uit Deventer, dus toen ik in Leiden ging studeren moest ik wel verhuizen, anders zou ik elke dag twee uur heen en weer moeten reizen. Ik heb mijn hele leven paardgereden, thuis bij mijn ouders heb ik nog steeds een paard samen met mijn zus. In mijn studententijd ben ik met lacrosse begonnen, die sticks zie je daar ook hangen, dat is echt een nieuwe passie. Ik vind het ook leuk om creatief bezig te zijn! Verder vind ik sociaal doen en gezelligheid leuk.

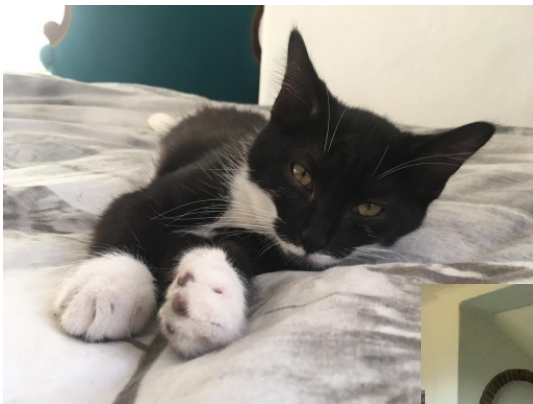

Waarom heb je antropologie gekozen? Weet je al wat je ermee wilt doen?

Oh jeetje, lastig! Ik heb het gekozen omdat ik mensen heel interessant vind, en wat ze doen en waarom ze dingen doen. En ik denk dat antropologie daar het beste bij past, over sociologie heb ik ook nog getwijfeld. Nu met het vak economie en ecologie vind ik het leuk dat er ook iets meer concrete dingen zijn, zoals met die biologen, misschien wil ik daar wel wat mee doen. Maar de creatieve kant vind ik ook heel leuk, de Visual Anthropology master lijkt me ook heel interessant. Of misschien twee masters, ik moet nog even kijken wat ik ga doen!

Hoe is het wonen met anderen hier?

In het hele gebouw wonen er iets van 86 studenten. In mijn gang woon ik met tien, waarvan twee in het trappenhuis, dus die zie ik iets minder maar die maken wel gebruik van de wc's en de douches. Hier in de gang zijn we met acht en het is gewoon hartstikke gezellig. Als ik me niet kan concentreren in mijn kamer ga ik vaak in de fusie zitten en daar studeren met een huisgenootje.

Wat maakt jouw kamer echt jou? Wat is je favoriete plekje of item?

Ik woonde eerst op een kleinere kamer hier naast op de gang, dus toen ik naar deze grotere kamer verhuisde zijn er wel wat spulletjes bijgekomen. Eerst had ik alleen maar een bed, bureau, kast en deze stoel. Deze stoel is wel heel belangrijk voor mij, want het is van mijn tante die is overleden en het is wel een mooi aandenken aan haar, dus dat is wel fijn. Deze poster vind ik ook heel fijn, die heb ik al sinds mijn achtste of zo. Die hing eerst in mijn kamer bij mijn ouders thuis. Dat vind ik heel leuk, zulk soort dingetjes maken deze kamer echt 'mijn' kamer. En ik heb laatst van mama een collage van allemaal jeugdfoto's gekregen, foto's maken een kamer ook echt 'eigen'.

Hoe is het om in zo een historisch pand te wonen? Weet je wat over de geschiedenis?

Het is een kruisherenklooster geweest, eerst er hebben monniken gewoond. Daarna is het nog een zorginstelling geweest en daarna werd een studentenhuus. Ik vind het leuk dat het trappenhuis en de gangen nog heel mooi en origineel zijn. Je merkt wel dat het in de winter wat kouder is in de gangen. De eerste paar maanden dat ik hier woonde dacht ik echt 'wow, wat woon ik hier mooi', maar het is nu al best wel gewend. Het is een monument, dus op nationale monumentendag komen er allemaal oudere mensen hier kijken, ook in de tuin, er zit namelijk best wel een grote tuin bij dus dat is ook heel leuk!

RECEPT

ARRETJESCAKE

door: Sanne Mulder

Recept voor arretjescake, een heerlijk nostalgisch 'no-bake' dessert voor het kerstdiner!

Wat je nodig hebt

- 150 gram boter
- 50 gram pure chocolade
- 200 gram bruine basterdsuiker
- 60 gram cacaopoeder
- 200 gram maria-biscuitjes
- cakeblik
- bakpapier

Wat te doen?

Pak je cakeblik en bekleed het met bakpapier, zodat de cake niet vastplakt aan de vorm. Smelt de boter in een steelpan, maar zorg dat deze niet bruin wordt. Giet de boter over in een kom en doe de cacaopoeder en basterdsuiker erbij. Meng dit tot het een goed geheel is. De maria-biscuitjes breek je in kleine stukjes, of je kunt ze in een gesloten zakje doen en helemaal losgaan met een deegroller! Roer de stukjes biscuit door het boter-cacao-suiker mengsel. Smelt de chocolade (dit kun je het beste au bain marie doen, dus in een bakje bovenop een pannetje met heet water). Als de chocolade gesmolten is giet je deze over je beslag, en meng je het geheel nog eens goed door. Schep je beslag in de cakeblik, druk het goed aan, en laat hem vervolgens tenminste 2 uur opstijven in de koelkast. Tadaa, er staat een heerlijke arretjescake op je te wachten!

Tips

Je kunt ter decoratie wat hagelslag op de cake strooien, voor een feestelijke uitstraling. Om de cake een twist te geven kun je er 1 eetlepel rum of amaretto aan toevoegen. Als je van een lekkere koffiesmaak houdt, kun je voor een intensere smaak een beetje sterke koffie aan het beslag toevoegen.

Disclaimer

Deze cake is zeer machtig, dus ik raad je aan niet het hele ding in één keer op te eten!

GRANDMA'S STEWED PEARS

My grandmothers recipe for stewed pears, a delicious Christmas treat!

This recipe is for 4-8 servings.

What you need

- 8 pears (preferably Gieser Wildeman or Brederode, because they get a nice red colour)
- 1 bottle of red berry juice (250 ml)
- 1 cinnamon stick
- 100 ml of water
- 100 grams of sugar

How to cook stewed pears

First off, you peel the pears and cut out the flower at the bottom, but leave the stalk on. Wash the pears with water. Get a small pan and place the pears next to each other in the pan. Pour the water over the pears and add the cinnamon stick, the berry juice, and the sugar.

Slowly raise the water's temperature to the boiling point. When it's reached, put on the lid and let them stew for a few (1.5 to 2) hours. It is important to check regularly to make sure there is enough moisture left for the pears to cook in.

After 1.5 to 2 hours, get the pears out of the pan. Keep boiling the mixture of water and juice until there's about 150 ml of it left. Pour this over the pears, and voila!

Some serving tips

You can serve stewed pears either hot or cold. They can be used as a side dish at your christmas dinner, or you use them as dessert. When serving them as dessert you can add some nice cinnamon/chocolate sauce, or some crème fraîche with vanilla sugar.

Enjoy!

QUOTES

"Als ik moest kiezen tussen het zijn van een hoer of een slet, wist ik het wel"

"Ik wilde gewoon even zeggen dat je mooie pepernoten hebt"

"Gewoon bijten en zuigen"

"Als je mijn knakworst pakt, steek ik je!"

"Waar ligt de grens tussen een sugardaddy en vrijwilligerswerk?"

"Achterop doet pijn"

"Studenten pesten is mijn grootste hobby!"

"Wetenschap blijft altijd een beetje prutsen"

"Had je maar niet geboren moeten worden..."

"Ik vroeg me af, waar verbouwen ze rozijnen?"

MUZIEKALE NOSTALGIE

door: Kira Nijland

Als kind luisterde ik naar verschillende soorten muziek, natuurlijk de klassiekers zoals K3, Kinderen voor Kinderen en Ernst, Bobbie en de rest, maar niks was beter dan V.O.F. de Kunst. Als we met de auto op vakantie naar Frankrijk gingen, zorgden mijn ouders ervoor dat ik niks tekort kwam op het gebied van muziek. Wanneer mijn vader me om 3 uur 's nachts wakker maakte om te gaan rijden bewapende ik me met mijn kussen, knuffelbeer, een Walkman en een indrukwekkende stapel cassettebandjes. Het album 'Ik Ben Lekker Stout' met gedichten van Annie M.G. Schmidt in liedjesvorm was een van mijn favorieten, maar het album waar ik de meeste nostalgische gevoelens bij heb is 'De Griezel CD'. Met fantastische muzikale meesterwerken als 'De Griebel-Glibbertrol' en 's Nachts Is Alles Anders' was 6-jarige ik in de zevende hemel. We weten allemaal hoe het is, met de auto naar Frankrijk. Iedereen is chagrijnig, je broertje houdt z'n voeten niet op zijn kant van de auto en bij ons zaten we op de achterbank volledig omringd door kampeerspullen. Een tentstok in m'n nek en een tas vol boeken onder m'n voeten, maar niks kon de pret drukken wanneer V.O.F. de Kunst door mijn extreem lage kwaliteit koptelefoontje kwam loeien. Ik kon me alleen maar voorstellen dat ik samen met deze zangers met lieve accentjes (uit Brabant, kwam ik een jaar of 10 later achter) naar Het Griezeld Gruizelfeest ging en de hele avond kon dansen met spoken en vampiers. Wanneer ik nu, 16 jaar later, V.O.F. de Kunst hoor voel ik nog elke keer die spanning van midden in de nacht op vakantie gaan en 8 uur lang wagenziek zijn, maar mét VOF de Kunst. (Als je nu in een nostalgische bui bent: het hele genre van V.O.F. de Kunst staat op Spotify.)

2019

WINTER

BULLETIN

GAAT U MAAR LIGGEN

door: Wouter Keijzer, Sanne Mulder, Anne van Egmond en Anouk Zilverentant

Lieve Bulletincommissie,

Mijn doel in het leven is het vullen van het gevoel van leegte en ellende door mezelf te accepteren. Ik haat mijn gedrag, wat ik denk, wat ik zeg, hoe ik het zeg, hoe irritante gedachtepatronen terugkomen en mijn zelfhaat dat alleen maar erger maakt, het innemen van een slachtofferrol en het niet willen vertellen waar ik mee zit terwijl ik het juist zo graag kwijt wil, het constant willen beschermen van mijn ego terwijl dat ten koste gaat van anderen, en nog meer. Ik confronteer mezelf met elk klein dingetje dat ik fout heb gedaan als ik de indruk heb dat het iemand anders kwaad heeft kunnen doen, maar ik kan simpelweg niet aan mijn verwachtingen van perfectie voldoen. Hoe denken jullie dat ik mijn haat kan verminderen, en mijn verwachtingen kan verlagen?

Probeer uit je eigen denkbeeld te stappen en jezelf te bekijken alsof je iemand anders bent die naar jou kijkt. Zou je als buitenstaander ook zo negatief naar jezelf kijken, en naar wat je doet? De onzekerheid, en de haat die daaruit voortkomt, is vaak ongegrond en komt uit de perfectie die je jezelf oplegt, maar die totaal niet relevant is voor anderen. En zelfs de mensen die in jouw ogen perfect zijn, hebben dezelfde struggles en zijn ook onzeker of te perfectionistisch over zichzelf. "Nobody's perfect and that's perfectly fine". Denk maar aan die zin als je weer een keer in de put zit, en weet dat er mensen zijn die jou leuk vinden zoals je bent.

Ik heb advies nodig, want ik weet niet zo goed wat ik moet doen. Er is een jongen bij mijn studentenvereniging waar ik een tijdje geleden mee gedate heb en wat een beetje kut en gek uit elkaar is gegaan. Nou hadden we daar laatst een gesprek over, waaruit bleek dat we het allebei nog steeds wel stom vonden hoe het uit elkaar was gegaan en dat we daar spijt van hadden. Maar toen hoorde ik de week na het gesprek dat hij opeens met een andere chick bezig was en zag hem bij de volgende borrel ook met haar zoenen. Dat deed veel meer met me dan ik had verwacht en speelt sindsdien best wel veel rond in mijn hoofd. Ik wil er gewoon oké mee zijn dat hij nu met iemand anders is, maar stiekem ben ik dat helemaal niet. Wat moet ik nou doen, want ik ga hem nog heel vaak zien bij mijn vereniging (en waarschijnlijk dan ook met die chick...) :/

Wat een vervelende situatie. Het is goed dat jullie er eerder over hebben gepraat. Misschien is dat nu weer de juiste stap. Jullie kunnen er proberen over te praten, en eventueel te beslissen vrienden te zijn, want de situatie nu is niet aangenaam. Je kan ook met hem bespreken dat je er oké mee bent met hoe het nu is, om zo alvast een beetje afscheid te nemen voor jezelf. Als je je hier helemaal niet comfortabel bij voelt, is de andere optie om te proberen hem te vergeten. Dat kan heel lastig zijn, maar ik denk dat je je dan wel een stuk fijner voelt op borrels en activiteiten bij je studentenvereniging.

Heyhey,

Ik heb een beetje een lastige situatie, ik werk sinds iets meer dan een half jaar bij een vriendin in haar restaurantje. Dit runt ze samen met haar vriend, maar dat gaat niet zo goed. Ik ken die vriendin al langer, bijna twee jaar nu, en ik weet al sinds het begin dat ze vreemd gaat met haar ex. En ze verteld mij ook als ze weer is bij haar ex is geweest, of als ze weer eens een avondje met hem naar een hotel is gegaan. Verder is het ook al vrij vaak gebeurd dat wij samen een drankje gingen doen en dat haar ex dan aansloot, waar ik me over het algemeen nogal ongemakkelijk bij voelde aangezien ik die hele avond met haar vriend had gewerkt. Ik weet dat haar vriend beter verdient, maar ik wil me niet in hun zaken mengen. Bovendien zijn het wel mijn bazen en is zij een vriendin. Wat moet ik hiermee doen...

Ik kan ongelijk hebben, maar dat ze jou vertelt wanneer ze wat met haar ex doet kan een teken zijn van onzekerheid. Ze zoekt bij jou de bevestiging dat het oké is, terwijl ze zelf, als ze erover nadenkt, weet dat het oneerlijk is tegenover haar vriend. Dit maakt het wat moeilijker, omdat het niet zomaar een kwestie is van laten weten dat ze fout zit. Er kunnen een hoop behoeften aan erkenning en waardering onder zitten die niet bevredigd (kunnen) worden door haar vriend. Toch zijn er wat dingen die in ieder geval voor jou kunnen helpen met je schuldgevoel. Iets dat je kan doen is aan haar laten weten dat je liever niet hebt dat ze al deze informatie aan jou doorspeelt, aangezien dit jou ongemakkelijk laat voelen. En, als het kan, haar laten weten dat je niet achter haar keuze van vreemdgaan staat.

Lief Bulletin,

Ik heb een probleem, of nouja probleem, gewoon een moeilijke situatie. Ik heb namelijk een collega waar ik al heel lang een crush op heb. Normaal heb ik nooit een crush op mensen voor langer dan een week, maar dit duurt nu al 5 maanden. We draaien allebei onwijs om elkaar heen maar er gebeurt steeds net niks. Mijn vrienden zeggen allemaal: "Of je gaat actie ondernemen, of je komt eroverheen." Maarja dit is natuurlijk makkelijker gezegd dan gedaan. Steeds als ik mezelf voorneem om er iets mee te doen, doe ik het uiteindelijk niet. Ik hoop dat jullie advies voor me hebben!

Groetjes, anoniem :)

Hmm, zeker een ingewikkelde situatie. Je zegt dat jullie om elkaar heen draaien, betekent dat dan ook dat je denkt dat hij jou ook leuk vindt? Dan is actie ondernemen waarschijnlijk wel de beste, en leukste, optie. Maar dat is inderdaad makkelijker gezegd dan gedaan... Onze tip: laat subtiel, maar wel duidelijk genoeg zodat hij het snapt, merken dat je iets van hem wilt. Probeer die stap echt te zetten. Dat hoeft echt niet iets groots te zijn. Stuur hem bijvoorbeeld gewoon een keer een appje over iets wat er gebeurde op werk, en kijk hoe het gesprek vanaf daar gaat. Of zorg dat jullie even afgesloten van de groep zijn, door een keer mee te lopen als hij naar buiten gaat, of iets gaat pakken. Probeer subtiel een betekenisvol gesprek aan te knopen door hem een compliment te geven, of geef je interesse aan door af en toe fysiek contact te forceren. Raak zonder dat het teveel opvalt zijn arm aan of zo. Zonder het ongemak van woorden, maakt het hem toch duidelijk dat je daadwerkelijk in hem geïnteresseerd bent. Als daar allemaal niks uitkomt, of als je denkt dat hij jou toch niet ziet zitten, probeer dan om hem inderdaad te vergeten en ergens anders op te focussen tijdens werk, of op iemand anders. Alvast succes!

Voor vragen, tips, adviezen en hulp bij grote en kleine problemen kun je bij ons terecht! Stuur een mailtje naar bulletin@itiwana.org of laat volledig anoniem een briefje achter in de brievenbus bij het hok, en wij zullen ons best doen een nieuw perspectief te geven!

2019

WINTER

BULLETIN

HALLOWANA

door: Vera de Groot

Op 1 november hebben wij vanuit de Acticom een spelletjesavond georganiseerd in Halloween thema, "Hallowana". Het was een geslaagde avond met popcorn, chips, snoep en groene limonade. Circa 15 Iti's kwamen gezellig langs, waarmee we verschillende spellen hebben gespeeld. Weerwolven, brief in de pan en "Cards against humanity" kwamen aan bod en wat hebben we gelachen! Nog even een speciaal bedankje voor Jimmy's, vanaf nu de vaste popcorn/nacho sponsor van Itiwana. We hopen jullie allemaal weer te zien bij de volgende activiteit!

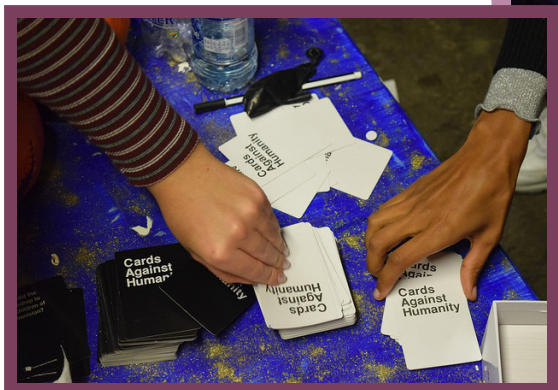

NO HATE SPEECH MOVEMENT

door: Sanne Mulder

To give everyone the opportunity of learning some more about their human rights online, the Educom organized a quiz in cooperation with the No Hate Speech Movement. However, this was not just a quiz... The Educom made sure this was not an aftermoon to easily forget, by transforming a seemingly ordinary pubquiz into a human rights gamble. Apparently, some people are pretty willing to put their money on some of their online rights.

A fun afternoon with snacks and a lot of new information in the Eeuwige Student followed. With Anne and Demi as our quizmasters, and Wouter as our fair banker, the human rights online gamble was a success!

TWEEDE STUDIE

door: Dionne Brouwer

Hoi, ik ben Dionne en ik zit in het tweede jaar van Antropologie. Afgelopen september ben ik een tweede studie begonnen, namelijk Pedagogische Wetenschappen. Ik ben hiermee begonnen omdat ik niet echt een toekomst voor me zag in de antropologie, dus ik dacht 'ik ga lekker met kinderen werken'. Verder leek het me ook wel handig wat meer invulling van m'n week te hebben; ik zat voornamelijk op de bank te Netflixen.

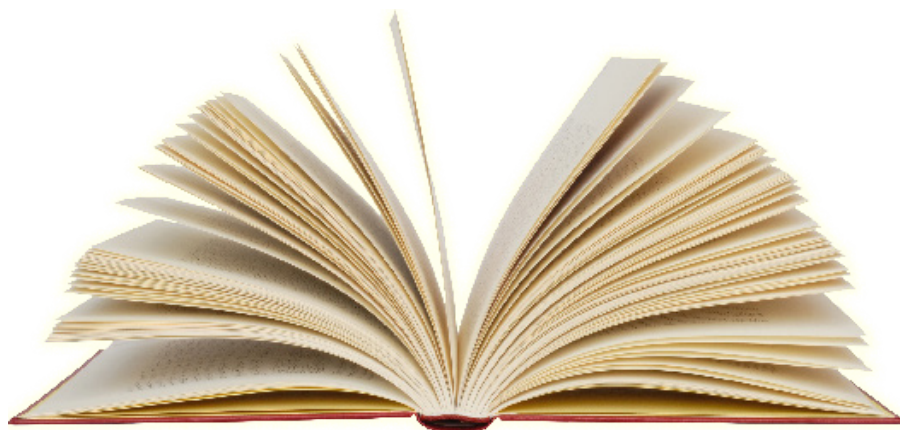
Inmiddels ben ik weer gestopt met pedagogiek. Ik kreeg bij pedagogiek een psychologie vak en dat bleek ik veel leuker te vinden. Nu doe ik alvast een vak voor psychologie, voor als ik volgend jaar begin aan de bachelor.

Veel ervaring met een tweede studie heb ik dus niet, aangezien ik alweer aan het stoppen ben. Wat ik wel heb geleerd in die paar maanden, is dat het heel veel geregeld is. De mensen bij het OSC zijn inmiddels mijn beste vriend en mijn mailbox draait overuren. Aan de andere kant heb ik ook geleerd hoeveel er mogelijk is binnen de universiteit, als je er maar om vraagt of ernaar zoekt. Mensen willen je graag verder helpen.

Er is mij gevraagd of ik het aan zou raden aan anderen om een tweede studie te doen. Ik ben alleen maar ontzettend blij dat ik het heb gedaan. Ik heb opeens overal veel meer plezier in. Nu de 'toekomstdruk' van antropologie af is, vind ik alle vakken top, want ik stel mezelf niet steeds meer de vraag: 'wat heb ik hier later nou aan?'. In plaats daarvan zuig ik alle kennis op als een spons en zie ik het als extra: alles is mooi meegenomen. Omdat ik 'de kansen kan spreiden' over beide studies, ligt op beiden veel minder druk. Lukt iets niet bij antropologie? Is niet erg, ik ga er later toch niks mee doen. Lukt iets niet bij pedagogiek/psychologie? Ah joh, heb altijd nog m'n andere bachelor, komt wel goed.

Voor mij is dit dus een hele goede beslissing geweest en ik zou het dan ook zeker aanraden, mits je tegen een constant gevoel van stress kan (maar dat heb je vast ook al met 1 studie).

Voor dat bankhangen helpt het overigens niet zo goed... misschien een derde studie?

2019

WINTER

BULLETIN

LUSTRUMRUBRIEK

LUSTRUM ITIWANA

door: Anne van Egmond

Nu is het dan toch bijna echt zover... De lustrumweek van Itiwana! Het lustrum-nummer 'Black and White' van Michael Jackson staat op repeat, de fancy kleren en vestjes worden weer uit de kast getrokken en de versiering wordt klaargemaakt; zijn jullie er al klaar voor?

De lustrumcommissie heeft allerlei gezellige, sjieke, interessante en lekkere activiteiten voor jullie georganiseerd. Zo wordt de week feestelijk ingeluid met op maandag een diner op de Leidse grachten. We zullen rondgevoerd worden over de grachten in een overdekte boot, terwijl we genieten van hapjes, drankjes en vervolgens een heerlijk diner. Op dinsdag en donderdag zullen we jullie vermaken met speciale hok-uurtjes, dus kom allemaal gezellig in het hok hangen en genieten van wat we voor jullie voorbereid hebben. Dan de woensdag: in samenwerking met het WDO zullen we een discussieavond met lezing organiseren! En dan om de week spetterend af te sluiten hebben de Acticom en de Lucom de handjes in elkaar geslagen en organiseren wij voor jullie een geweldig gala in Koetshuis de Burcht met als thema "Black & White". Het belooft dus een glittermagische week te worden waar men bij het volgende lustrum met nostalgie naar terug zal kijken.

En dit is allemaal ter ere van de 25e verjaardag van onze mooie studievereniging Itiwana! Aangezien het een lustrum is, en het thema van dit Bulletin 'Nostalgie' is, zullen we nog even terug kijken op de afgelopen vijf jaar van deze mooie vereniging...

Beginnend in het afgelopen lustrumjaar 2013-2014, met als thema "Grenzeloos", heeft de lucom zich ingezet om een lezing met discussie te organiseren (ook in samenwerking met het WDO) en hebben ze een geweldig lustrumgala neergezet! Verder is onze vereniging helemaal naar Marokko afgereisd om daar te genieten van alles wat het land te brengen heeft. Ging iedereen los bij het 'Gender in de blender' feest, was er een heuse poolparty en werd de algemene kennis vergroot met verschillende workshops!

Dan door naar 2014-2015, het jaar van de Itiwana nieuwjaarsduik, strandnacht, WDO/Educom symposium en het 'antropologisch onverantwoord' feest en Kerstbal. Met een reis naar Letland en Litouwen en een internationale boottocht was dit jaar helemaal compleet!

Vervolgens 2015-2016, met een sponsorloop, klimaatmars en 'how to be a hippie' avond werd het 23e levensjaar van Itiwana gevierd. Maar de Kroatiëreis, kroegentocht met ISN en spelletjesavond mochten ook zeker niet ontbreken.

We komen al steeds dichterbij de huidige tijd en arriveren in 2016-2017. Met als hoogtepunt de reis naar Servië en Macedonië, het 'Night at the Volkenkunde' feest en alle super leuke thema-borrels! Maar vergeet ook vooral de boottocht, het running dinner en de workshop Afrikaanse dans niet!

En dan toch echt vorig jaar, 2017-2018! Het jaar waarin wij, als lustrumcommissie zijn begonnen met het organiseren van het beste lustrumjaar tot nu toe! Maar naast onze eigen thema bekendmakingsborrel en ledenweekend heeft bestuur XXV genoeg spetterende activiteiten georganiseerd. Denk aan het '90's feest', de kalligrafie workshop, geweldige reis naar Georgië en Armenië en alle creatieve hok-uurtjes en borrels! En dan... 2018-2019!

Dus neem een voorbeeld aan de jaren hiervoor en sluit je aan bij één of meerdere activiteiten deze periode. 'Let's make some memories'!

WISSELFEST

door: Anne van Egmond

Op 27 september was het dan zover: het geweldige bestuur XXV droeg officieel het stokje over naar het glittermagische bestuur XXVI. Het was zeker een avond om nooit te vergeten met COC de Kroon (bijna) volledig ingepakt in aluminiumfolie, glow in the dark sterren overal en een E.T. fotomodel. Want het thema was: E.T.Wana, en de aankleding en outfits waren zeker buitenaards! De Acticom 17-18 heeft samen met Acticom 18-19 haar uiterste best gedaan om dit feestje naar iedereen's zin te maken en ik denk dat dat zeker wel gelukt is. Het begon al toen bestuur XXIV zich in het pand begaf als heuse sterrenbeelden en bestuur XXV zich vertoonde als zwart gat, maar het kon natuurlijk pas beginnen toen bestuur XXVI binnenkwam als nieuw universum!!

FOTOGRAFEREN MET JE SMARTPHONE

door: Wilke Geurds

Met een opgeladen telefoon op zak kwam iedereen het lokaal binnen gelopen. Dit jaar zullen er waarschijnlijk extra veel foto's gemaakt worden, omdat Itiwana haar 25ste verjaardag viert. Dit was dan ook dé reden voor de lustrumcommissie om eens een workshop fotograferen met je smartphone te organiseren. Richard de Wit, expert op het gebied van smartphone fotografie, was gevraagd om al zijn tips en tricks met ons te delen. In het eerste uur werd ons de basisprincipes van fotografie uitgelegd en termen als belichting, compositie en contrast kwamen in vogelvlucht voorbij. We bekeken verschillende foto's en discussieerden met elkaar over wat deze foto's bijzonder maakte. Na een uurtje werden de telefoons erbij gehaald en gingen we aan de slag! In groepjes liepen we een rondje om de FSW. Dit grote, gele gebouw -dat iedereen uit duizenden kan herkennen- probeerden we eens op een andere manier op de foto te zetten. Wonderbaarlijk genoeg kwamen de mooiste foto's voorbij! De omgeving is voor ons zo bekend dat de normale of kleine dingen je soms niet meer opvallen. Toch werden er mooie foto's gemaakt: van de weerspiegeling van het gebouw in het water tot een gedetailleerde foto van een rode waterkraan. Een foto van Kira in de zijspiegel van een auto kon natuurlijk ook niet ontbreken! Na afloop warmden we binnen weer op en bekeken we elkaars foto's. Gewapend met nieuwe kennis en inzichten, zullen we dit jaar het vijfde lustrum van Itiwana eens

goed
op de
foto zetten!

FILM REVIEW

BROTHER BEAR

door: Sanne Mulder

Who doesn't love some good old Disney? However, *Brother Bear* is not widely known as one of Disney's blockbuster films. A shame, because it really is a hidden gem among Disney's less popular films.

Kenai, a young Inuit boy, seeks revenge after a bear causes his brother's death. When he succeeds in needlessly killing the bear, the Great Spirits punish him by transforming Kenai into a bear himself. He embarks on a quest to find the mountain where the light touches the earth to change himself back into a human. Along the way he meets Koda, a cub with a taste for adventure, who guides him on his quest. All the while, Kenai's other brother tries to trace down Kenai and Koda, in his own quest of revenge after the disappearance of his second brother.

As one of the last 2-D films from the Disney universe, the visuals in *Brother Bear* are stunning. Along with the fitting music, done by Phil Collins, a beautiful picture of real brotherhood is painted. *Brother Bear* teaches you to look through another's eyes before judging their nature and actions. So prepare for some laughing, some crying, and a whole lot of feeling.

THE ELDERLY

door: Wouter Keijzer

You know, it's not so rare to see confused elderly wandering around in the city. Whether they're dis-oriented-looking and trying to cross the street, or battling a check-in system at the train station, it's part of daily life. With fragilities and growing unease in this world of rapid technological changes, they sometimes seem to be struggling to cope with tasks that seem simple to us. Still, those seemingly disconnected with reality are the ones who have lived what we have yet to experience. That includes the bad stuff. What's behind those glassy eyes won't expose itself when walking past them, but there's a chance they've experienced what they wish upon no other human being.

They could be carrying burdens from which they're still recovering every single day. Think of losing a loved one, deceit and betrayal, sleepless nights of paranoia, years of waking up alone and glancing at the other side of the bed whilst hoping the one they exposed their heart to has come back with the message their unconditional love had somehow gotten them back to life. Or, despite being nonreligious, praying each night before getting in bed for the family of the eight-year-old girl they hit twenty-six years ago when they'd finished an eleven-hour shift at work, just to receive a sense of forgiveness they haven't gotten from the family itself. The man you're walking past, whose eyes are fixated on nothing but the ground in front of his feet, might have more pain than meets the eye. That counts for anyone, no matter their age, but as they've lived longer, the elderly have the biggest chance of carrying the heaviest baggage.

Sorry for that depressing image by the way. To nuance it a little, they could also have experienced some weird shit. Maybe they've had sex in the weirdest places, maybe they have fucked up kinks - you don't know. Okay, that might not have made it any better. Of course, there's a chance things are going great for them. Imagine a relatively peaceful life as gardener, and after saving up for years, they've had the opportunity to get out of their rental apartment to buy a house near their son, who'll be able to visit them more often and to take care of them when it is due, and all of that while the pricing of houses was at its lowest. The man wakes up each day next to his wife, whom he still loves dearly.

The neighbours see them as the loving, caring and sweet old couple. Even the grumpy fifty-year-old, who leaves his curtains closed at all times, greets them while getting groceries.

Every elderly person has a history. The woman unable to figure out how to check in does too. So, whenever you have the impression an elderly could use your help, offer it. They might need it more than you'd think. The beauty is not solely in participating in solving their temporary issue - it's the chance of improving their day without you expecting anything in return. It's helping someone unknown in its purest form; you'll most likely never see each other again, yet it has a positive impact on both your lives. It's short and sweet. Aiding someone to check in at the station takes only seconds but could be what keeps them (or you as well) upright on a difficult day. It's a bit of hope and friendliness to hold onto when bitterness and misery seem ever so attractive.

To expand on it: everyone deserves some help when they need it. Not just those elderly. Give a smile to everyone who seems like they could use it. Show the bitter and angry people love, as they're battered up by life. The last thing they need is an angry look from someone, giving them the confirmation that their hostile and loveless way of life is the right one. But especially fragile, old people need the reassurance that their existence still matters. With years of life behind them, engaging with pain and joy and now barely being able to keep up with daily affairs, the least someone could do is to offer them help.

SERIE REVIEW

CALL THE MIDWIFE

door: Anne van Egmond

This BBC originals series takes you back to Poplar, London in the 1950's and 1960's, where the housing and working conditions are very poor, the social surroundings are rapidly changing because of immigration and technological improvements, and the population growth is booming. In these hectic circumstances, there is one constant that the people of Poplar can always rely on: the nurses and midwives of Nonnatus House. Nonnatus House is a place where midwives and medically-trained nuns work and live together, which sometimes creates a rare concurrence of circumstances, but mostly shows how a group of unlikely friends become a close family, who care for each other and everyone they encounter.

'Call the Midwife' is based on the memoirs of midwife Jennifer Worth and tells the story of a group of women who work with a great passion, who love, cry and fight together through all the struggles life brings, and specifically life in an overcrowded and generally poor society. While watching this series you'll be able to imagine yourself being in these situations, crying, laughing, fearing and wondering together with the Nonnatus. This series captures the horrific living conditions of the mothers-to-be perfectly, while also converting the profound bravery and love women showed in a time of constant struggle, fear and uncertainty. A moving story of intertwined lives and unlikely bonds formed around the miracle of life and sometimes death.

Every episode is a day-to-day depiction of life in the East-End, seen through the eyes Nonnatus' midwives and touched by the women they guide through pregnancy and everything that it encompasses. 'Call the Midwife' also portrays certain historical events and the effects they can have, such as technological and medical advances with both positive and negative outcomes. These events include the still present effects of World War II, the founding of the National Health Service and the social and political restrictions on sexual freedoms. By engaging with these contemporary yet still relevant issues, 'Call the Midwife' tries to give its viewers the most precise depiction of the daily life of Poplars inhabitants in the 1950's/60's.

So kick back on a cold winter evening and be transported to an alternate universe where the women of Nonnatus House guide you through feelings of ecstasy, heartbreak, confusion, hope and much, much more, while getting the idea that you actually are in Poplar under dismal circumstances.

PREPARATIONS

door: Wouter Keijzer

The man walked through the hallways like he always did. With a bowed back and his face towards the ground, he roamed the university corridors. No one really knew what he did, though everyone recognised him as he rarely missed a day. He was always there. Still, it was almost as if he was invisible. He was camouflaged by the building's daily business which he was inherently part of. But if one paid attention, it was no challenge to see him wandering around in the basement. Dark blue trousers and a light blue shirt tucked into his pants covered him as he carried out his mysterious daily routine. Even if someone would watch him as they walked past, they wouldn't be able to see his eyes. To be honest, I'm not sure which colour they were either. The man must've been able to effortlessly recall how many tiles there are in certain places, since the ground was all he looked at. He was more mentally distant and disconnected than a student zoning out after realising they came to class at 9.00 just to hear an irrelevant story. The man's body moved as he shuffled through the building, but he didn't seem to be there.

Aluminium handlebars of the cart flickered as he crossed the southern wing. Putting it back in the storage room was the last thing he'd have to do that day. Well, for the university. He took the rest of the day off like he did every year on this exact day. This year was different though. He'd spent that morning thinking only about preparations and messed up one of his chores because of it. That wasn't the best start to his day, spending ten minutes fixing it while stressed out because he usually didn't mess up. But now that he was done working, he could go home to do the things he'd repeatedly imagined doing. He dropped by the supermarket to get the snacks he had forgotten the day before. He knew which ones to get: two yellow packets of M&M's, unsalted cashews and a large bag of prawn crackers. They always offered the leftovers to the neighbour, who never took them, but he bought the same amount anyway. He could save the rest in vacuumed bags, he thought. With three instead of four people, it would be a shame to throw so much more food out.

He put the snacks on the kitchen table. Two blue bowls filled up perfectly to the edge with M&M's.

When he was halfway through emptying the bag of cashews into a smaller bowl, he stopped and searched for a clothespin. The half-full bag landed in a cupboard filled with cookies and chocolate he didn't like. The newest bars of the bunch were a little more than ten months old, bought just before his wife's sudden passing. He realised he could use those too, but decided not to. He closed the cupboard, got a large bowl for the prawn crackers, and looked for the tray.

He couldn't find it. It was in none of the cupboards, not in the drawers, not hidden under any layer of tableware, food packaging, or stray books he had laying around; he just couldn't find it. It infuriated him. He couldn't stand the thought of losing what his wife's mother had bought them as wedding gift. It held their engraved names, surrounded by gorgeous roses and lilies. A red, concerned face paired up with sweat dripping down his forehead. Losing the tray felt like betraying his wife. It was theirs, and now it was gone. He sat down and took deep breaths. It took him a couple of minutes, but he got himself back. He gently placed the bowls on his coffee table and set one of the kitchen's chairs next to it.

When he went back to the kitchen to clean up any leftover packaging from the snacks, he looked at the foil balloons he'd hung up before work. He stared at the number 28 hanging in his timid kitchen window, until he noticed a couple walking towards his door. A broad smile arose on his face before rushing to his keys and opening the front door. 'Happy birthday' he said with a sense of pride, and hugged his beautiful daughter.

Disclaimer: this is fictional

HOROSCOPE

door: Anouk Zilverentant

Aquarius

January 20 - February 18

You have been feeling rather nostalgic lately. Indulge in this nostalgia: watch classic films, listen to old music and pursue that vintage aesthetic. Bring the nostalgic into the contemporary!

Pisces

February 19 - March 20

You have been haunted by confusing dreams and memories and you're not entirely sure what has [and what hasn't happened anymore] happened and what hasn't anymore. Get some sleep, clear your mind, and then explore the mysteries of your past.

Aries

March 21 - April 19

It's time to go back to your roots! Remember the things that made you really happy, that you truly enjoyed, and find your passion for those things again. You are never too old to enjoy and do the things you love.

Taurus

April 20 - May 20

You've been feeling nostalgic towards older times. While those days are over and life has changed, even better things are yet to come! Remember not to dwell on the past, but make sure to enjoy what life currently brings.

Gemini

May 21 - June 20

After stressful times you will feel truly happy and at peace. Take a well-deserved break; light some candles, spend time with your childhood friends. Read and watch some childhood favourites with a hot beverage.

Cancer

June 21 - July 22

You will unexpectedly be reunited with someone you used to see a lot. Find out how well you still know them and what they mean in your life right now. Build a healthy relationship based on that.

Leo

July 23 - August 22

You keep feeling strongly nostalgic, thinking other times and other places were better. But if you would be there right now, you would not be any happier at all. While your problems may be in the here and now, so are the solutions. Keep looking forward.

Virgo

August 23 - September 22

As a very nostalgic person, the festive season always brings back memories, good ones as well as bad ones. Hold onto your nostalgia as much as you need, but also try to make some new memorable moments this year.

Libra

September 23 - October 22

Take a deep dive into the past. Perhaps investigate the mysterious family history, read old books, research an interesting historic event or find out more about your personal background. You will discover great things.

Scorpio

October 23 - November 21

You have desperately been looking for something from your childhood. Think rationally; when was the last time you saw it? And consider this: why does it mean so much to you?

Sagittarius

November 22 - December 21

It is time that you let go of things that happened in the past. You changed, your life changed and other people around you changed. Remember the good times, but don't let your memories hold you back. It's time to be reborn.

Capricorn

December 22 - January 19

You are enchanted by the magic of the festive season! Wonderous things will happen between you and someone you might not expect at first. Allow the magic to happen and create memories for years to come.

INZENDING

OUDE LIEFDE

door: Vera de Groot

Het begon allemaal een flinke 27 jaar geleden, nog voor de meeste van onze lezers geboren waren, op een rustige woensdag. Op deze dag vond op ons vertrouwde FSW een verandering plaats. Een verandering die toen nog zo onschuldig leek, maar al snel zou blijken dat deze van enorme impact was.

Woensdag 1 mei, 1991, de opleiding zou na die dag twee kersverse docenten antropologie hebben. Met een tevreden blik liep Jan Jansen het Pieter de la Court uit, het regende, maar het maakte hem niets uit, hij had net de baan van zijn leven gekregen. Lesgeven aan de universiteit van Leiden! Zijn hoofd zat al vol met plannen, hoe hij ervoor ging zorgen dat al zijn toekomstige studenten niet de fouten in hun essays maakten waar hij in zijn studententijd zo vaak tegenaan was gelopen. Hij stapte op zijn fiets en racete naar het station, zodat hij niet te laat zou komen voor zijn trein.

Ondertussen kwam net Sabine Luning aan, volledig verregend, in de stress of ze nu nog wel op tijd zou zijn voor haar gesprek. Op het moment dat ze naar binnen stapte, kruiste haar blik met een man die net naar buiten stapte. Heel even waren ze allebei de regen (en Sabine haar afspraak) vergeten, maar al snel kwamen ze bij zinnen en liep Sabine snel door om binnen en droog te zijn. Ze probeerde in de toiletten nog iets te maken van haar doorweekte kapsel en make-up, maar tevergeefs. "God, dat ik precies nu iemand met zo'n geweldige uitstraling ben tegengekomen" dacht ze. Maar nu eerst haar gesprek, hem kwam ze waarschijnlijk toch nooit meer tegen.

Jan kwam, eenmaal aangekomen bij het station, erachter dat door het noodweer alle treinen een half uur vertraagd waren. Hij besloot een lekker broodje te halen op het station, niks kon zijn dag nog verpesten! Terwijl hij genoot van een broodje kaas van een HEMA dwaalden zijn gedachten echter af. Hij dacht aan een prachtige vrouw die hij vandaag was tegengekomen, toen hij net het gebouw uitliep en zij naar binnen rende, gehaast door de regen. Het was hem niet eens opgevallen dat ze helemaal nat geregend was, hij kon zich alleen nog haar ogen herinneren. Haar ogen, die volgens hem vol zaten met karakter. Maar ach, wat maakte het uit, hij zou haar waarschijnlijk toch nooit meer zien.

Twintig minuten later liep Sabine, nog steeds wat verbijsterd, weg van het FSW. Hoe had ze, na al die haast, toch deze baan binnen gesleept? Ze had nooit gedacht dat dit haar zou lukken en ineens

was ze daar. Even voelde ze een moment van volledige rust. Tot ze op haar horloge keek en erachter kwam dat haar trein over minder dan tien minuten vertrok! Per direct was daar haar stress weer en ze haastte zich, half rennend naar het station. Platform 2, daar moest ze zijn. "Shit, dat is helemaal aan de andere kant van het station." Sabine versnelde haar pas, maar hierdoor botste ze tegen iemand aan. Die persoon verloor hierdoor zijn evenwicht en de laatste hap van zijn broodje kaas viel uit zijn hand. Boos keek hij om, maar Sabine was al uit het zicht.

Aangezien Jan zo heerlijk aan het genieten was van zijn broodje, was hij bijna vergeten dat hij de trein nog moest halen. Hij keek op de klok in het station hoe laat het was en zag dat hij nog vijf minuten had. Terwijl hij opstond en hij zijn spullen bij elkaar pakte, rende er iemand in volle vaart tegen hem aan, waardoor hij zijn evenwicht verloor en de laatste hap van zijn broodje kaas viel uit zijn hand. Hij keek boos om, maar zag niemand.

Eenmaal in de trein kon Sabine eindelijk weer ademen, ze plofte neer in één van de stoelen en keek even uitgeput voor zich uit. Toen herinnerde ze zich dat ze de baan had gekregen en begon weer te stralen. Op dat moment liep er een man dezelfde coupé binnen en hij ging nietsvermoedend tegenover haar zitten. De trein begon te rijden en ineens keken ze elkaar aan. Jan schrok even, die ogen, die herkende hij uit duizenden! Sabine, ondertussen opgedroogd, met net nieuwe make-up op, herkende hem ook. "Hey, kwam ik jou niet net tegen bij het FSW?" vroeg Jan. Ze raakten aan de praat en toen kwam de vraag: "Waar werk je eigenlijk?", waarop Jan antwoordde: "Vanaf vandaag geef ik les binnen antropologie, hier in Leiden." Sabine kon niets anders dan lachen...

Disclaimer: Dit verhaal is fictief en niet gebaseerd op een waargebeurd verhaal. Wel is het gebaseerd op de uitspraak van Jan Jansen op 21-11-2018: "Sabine en ik zijn allebei aangenomen hier aan de universiteit van Leiden op 1 mei 1991, en we zijn nog steeds samen."

2019

WINTER

BULLETIN

INZENDING

VROEGER

door: Max Kortekaas

Vaak denk ik terug aan vroeger, dat was pas een mooie tijd.
Lachend denk ik terug, de herinneringen voor altijd.

Dan denk ik aan mijn onbezonnen jeugd, vol spelletjes, kattenkwaad
en vrienden.
De lagere school een vreedzame plek, gelukkig dat we dat verdienden.

We waren ruige bollen, iedereen had wel een soort van energie te-
veel.
Een blikje euroshopper cola en wat knetterchocola binnen 2 minuten
door de keel.

We stoeiden op het schoolplein, voetbalden op straat, gingen slootje
springen omdat het ons wel leuk leek.
'Ben je nou alweer in de sloot gevallen?' vroeg m'n mams, echter
stelde ze die vraag al voor de derde keer die week.

We gooiden flippo's, rolden knikkers en schoten erwten op elkaar.
Totdat er eentje weer ging huilen en dat was toen echt niet raar.

Als we jarig waren trakteerden we aan onze klasgenoten.
Degene met gezonde snack werd toen der tijd nog uitgefloten.

Bij de tandarts mocht je uitkiezen uit de bak.
Toen was ik al een boefje, want eindigde toch altijd op een of andere
manier, met twee stuiterballen in mijn zak.

Zwarte piet was zwart en dat was toen heel normaal.
Niet demonstranten, maar de stoomboot maakte het meeste kabaal.

Jong waren we, onbezonnen en nooit denkend aan gevaar.
Toen was je cool en geen weirdo met een gekleurd plukje in je haar.

Jumpstyle, touwtje springen, apenkooien en nog meer.
Scoobydoo, haasje over, het laat me lachen telkens weer.

We rockten sandalen in de zomer en unox-mutsen als het vroom.
K3, Ernst en Bobbie en kinderen voor kinderen het hele jaar door.

Kattenkwaad, achterna gezeten door een boze man.
Wat ik nu al die jaren later, na 150x aan te hebben gebeld, ook wel
begrijpen kan.

Yu-gi-oh, Pokémon, Bionicles, Diddle Plaatjes, Lego en zoveel meer.
Steeds maar weer iets anders ja, maar sparen elke keer.

Oh wat houd ik van die tijd, zoveel jaren jong.
Toen je niks beschamend vond en liedjes met je meester zong.

In vriendenboekjes schrijven en plagen waren de gewoonste zaak.
Af en toe boos zijn, schoppen, slaan, bijten en spugen maar dat was
toch nooit raak.

We waren meer buiten dan binnen, jong en gezond.
Al dingen die ik nu doe, wist toen niet eens dat het bestond.

Meiden waren raar en je moest er niets van weten.
Jongens onder elkaar, samen lachen, boeren en scheten.

We hadden geen telefoons of dure apparaten.
Als we iets voor elkaar wilden krijgen, moesten we er over praten.

We belden niet naar een vriend van 'zullen we buiten spelen?'
Je fietste met je bmxje naar hem toe voordat je jezelf ging vervelen.

We staken fikkies en zwommen hele dagen lang.
Wel altijd voor het donker thuis, want anders werd je bang.

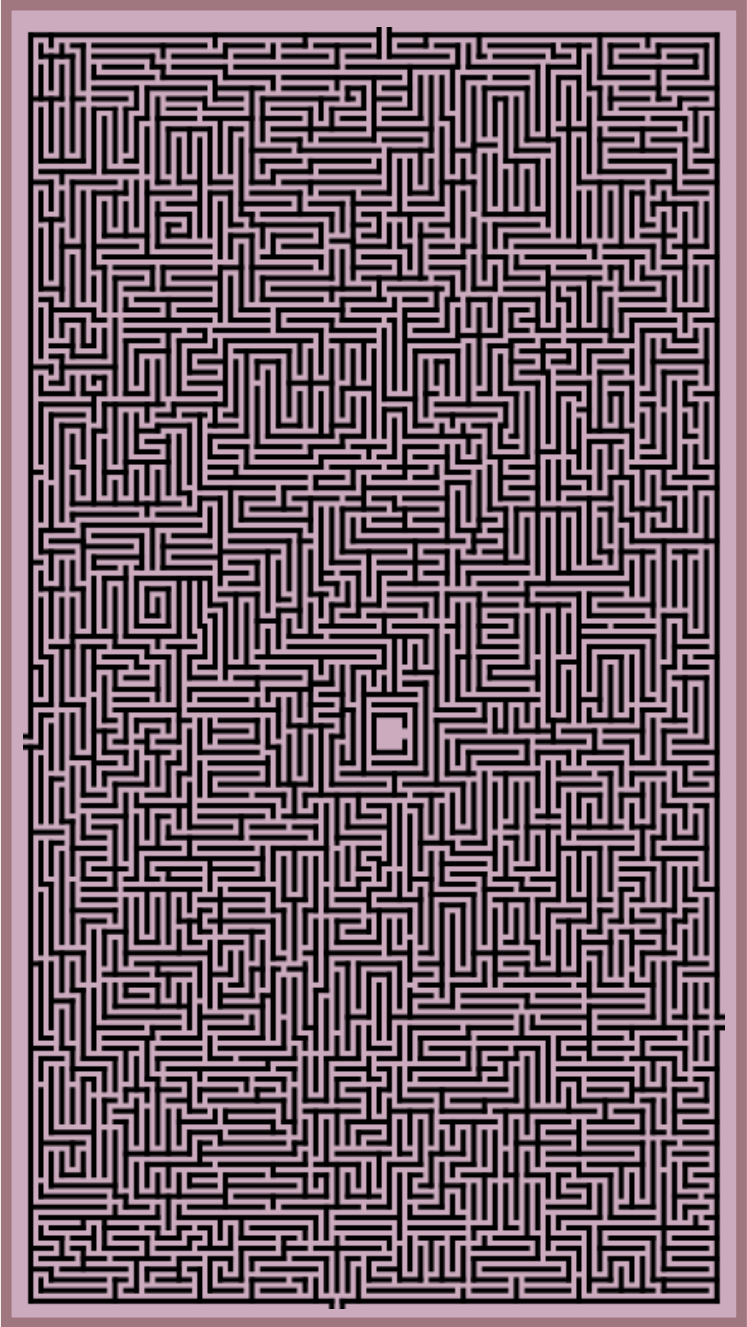
Toen waren er geheimen en die vertelde je niet door.
Vriendschap was toen alles en dat is wat je zwoor.

Doen, durven of de waarheid, samen met de meiden.
De tijd dat je 5 seconden moest zoenen, maar dat echt liever wou
vermijden.

Kippenvel heb ik nu, die goede oude tijd.
De momenten zijn voorbij, maar herinneringen duren tot in de eeu-
wigheid.

Nu rest mij toch nog wel een vraag, aan iedereen die jong was.
De jongens en meisjes uit de buurt, de kinderen uit de klas.

Willen jullie op mijn partijtje komen, het is volgende week woensdag!
Ik zeg lekker niet wat we gaan doen, maar weet wel dat we ergens
heen gaan.
Ik geef je alleen nog maar een tip: trek je zwembroek aan!

Bulletin
Studievereniging Itiwana
Wassenaarseweg 52 (Kamer SB-07)
2333 AK Leiden
Bulletin@itiwana.org

